

Nejhorší je přeučovat „čern

Chování na silnicích se formuje už v autoškolce. Proto by neměl jejího učitele dělat každý. Ptali jsme se, co je k tomu potřeba a jak je profese náročná.

Zadní nárazník výcvikového vozu utrpí nejvíc šrámů. Překvapivě ne při parkování, ale od ostatních šoférů.

Srovnejte si zrcátka, než pojedeme. Těmito slovy začíná Pavel Kuklík hodinu výuky praktické jízdy v autoškolce. Už přes dvacet let každý den.

Málokdo z motoristů by asi při vzpomínce na své začátky toužil být v tu chvíli na druhé straně barikády. Nebo byste s učitelem měnili v Praze, kde se plouží ulicemi s vystresovaným chybujícím žákem a netrpělivými řidiči za zády?

Nervy na drátkách

„Žáky samozřejmě nebiji,“ odpovídá Pavel se smíchem na náš dotaz, zda se vždycky udrží, když někdo udělá

podesáté tu samou chybu. Dneska už ho prý skoro nic nepřekvapí. „Ale je to náročné na fyzické i psychické soustředění, protože musíte neustále předvídat a být ve střehu. Stačí vteřinka a je malér,“ vysvětluje Pavel s tím, že je mu třeba zapovězeno ponocovat po hospodách. Ráno musí být naprosto fit, protože výuka začíná brzy, často ještě před začátkem školy či práce.

Vážnou nehodu prý se žáky neměl, ale drobné kolize zažívá často. „Obvykle to odnese zadní nárazník,“ ukazuje škrábance pokrývající výukový golf. Ostatní šoféři totiž neočekávají nezkušené reakce žáka za volantem. Jako by zapomněli, že se dřív také učili.

Typickým příkladem je dojíždění k semaforům. Jakmile blikne oranžová, student nečekaně dupne na brzdový pedál, zatímco letitý šofér by klidně projel. Ten za ním to nečeká a bum. „Dokud zadní nárazník nepraskne, už ho někdy ani neopravujeme. Jakmile to totiž uděláme, hned se něco stane,“ krčí rameny Pavel.

Dřív lidé uměli...

Pavel Kuklík přičichl k profesi učitele autoškoly v roce 1990 ještě coby student vysoké pedagogické školy. „Když jsem zjistil, že s učitelským platem nevyjdu, udělal jsem si oprávnění k výuce autoškoly,“ vzpomíná. Po vojně v roce 1992 nastoupil do svého zaměstnání u autoškoly a dodnes u ní zůstal. „Měl jsem zpočátku licenci jen na osobní auto a motorku, dnes už mohu učit všechno. Ale třeba na autobus musíte mít hodně zkušeností, to nechávám jiným kolegům,“ říká.

Zatímco samotná profese učitele autoškoly se za roky tolik nezměnila, i když ji dnes dělají jiní lidé, žáci jsou prý úplně jiní. Dřív totiž uměli uchazeči běžně řídit už před nástupem do autoškoly. „Nikoli zanedbatelná část z nich předtím už někde jezdila. S tatínkem na chatě či třeba na traktoru. Také za to ale hrozily úplně jiné tresty, byla to sranda,“ říká instruktor. Ještě do roku 2006 platila jen pokuta 2000 Kč. Zato dnes

to není legrace – nejméně 25 000 Kč a zákaz činnosti na rok. A to ještě před několika lety šlo chvíli dokonce o trestný čin.

... dnes neumějí

„Nejhorší bylo přeučovat takzvané černochoy alias řidiče jezdící bez dokladů načerno. Ti měli nesprávné návyky a třeba v každé zatáčce či při brzdění vyšlapovali spojku,“ říká a ukazuje na převládající trend dneška. Ten je totiž opačný – lidé přicházejí do autoškoly zcela řízením nepolíbení a kolikrát naprosto bez zájmu třeba o hlubší technické pochopení fungování vozu. „Dřív se líp učili ovládat auto a lépe snesli kritiku. Dneska chtějí mladí všechno hned a chybí jim trpělivost. Když jim řízení nejde, hned to svádějí na chybu auta,“ myslí si. Ještě před deseti lety byla třeba poptávka po výuce s automatickou převodovkou zcela výjimečná, dnes je to úplně běžné. Je to prostě snazší.

Kromě toho také přibývá do lavic starších ročníků, jež si potřebují udělat autoškolou kvůli zaměstnání. Nebo vdovy, které jsou najednou odkázány na sebe a potřebují řídit. Jenže šikovnost už není taková jako zamlada. Instruktor vzpomíná na přeborníka, který ke zvládnutí řízení vozidla potřeboval asi sto hodin. Nakonec to šlo, ale našdouše se tací, co to nikdy nedokážou. „Většinou je na vině zdravotní indispozice,

